

รายงานดัชนีความเชื่อมั่นการจ้างงานและเศรษฐกิจครึ่งปีหลัง 2558
สภาองค์การนายจ้างผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมไทย (ECONTHAI)
วันที่ 30 มิถุนายน 2558

จัดทำโดย ดร.ธนิต โสรัตน์
ประธานคณะกรรมการส่งเสริมเศรษฐกิจและการลงทุน
รองประธานสภาองค์การนายจ้างผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมไทย

หลักการและเหตุผล

สภาองค์การนายจ้างผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมไทยหรือ ECONTHAI (อีคอนไทย) เป็นองค์กรของนายจ้าง จัดตั้งตาม พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 ได้สำรวจความคิดเห็นสมาชิกและผู้ประกอบการในธุรกิจอุตสาหกรรม การค้า-บริการ ทั้งในส่วนกลางและต่างจังหวัดครอบคลุมอุตสาหกรรมและบริการต่างๆ ต่างๆ 11 กลุ่ม โดย ECONTHAI ได้จัดทำเป็นประจำทุกปีและทุกครึ่งปี

การจัดทำรายงานดัชนีความเชื่อมั่นการจ้างงานและเศรษฐกิจครึ่งปีหลัง 2558 (ก.ค.-ธ.ค.) ได้จัดทำแบบสำรวจระหว่างวันที่ 5-19 มิถุนายน 2558 โดยการสำรวจด้วยแบบสอบถามทั้งผู้ประกอบการในส่วนปริมาณและในต่างจังหวัดในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. คุณลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ลักษณะของธุรกิจ ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 61.3 เป็นผู้ส่งออกและขายในประเทศ ร้อยละ 22.3 เป็นผู้ผลิตและจำหน่ายในประเทศ และร้อยละ 20.2 เป็นผู้ส่งออก

1.2 ขนาดธุรกิจ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็น SMEs โดยจำนวนแรงงานไม่เกิน 50 คนคิดเป็นร้อยละ 12.9 แรงงาน 51-200 คนคิดเป็นร้อยละ 48.1 และแรงงานมากกว่า 200 คนคิดเป็นร้อยละ 38.7

1.3 ประเภทธุรกิจ เป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมร้อยละ 60, ผู้ประกอบการภาคบริการร้อยละ 10, และผู้ประกอบการประเภทอื่นๆ ร้อยละ 30

1.4 คลัสเตอร์ ครอบคลุมกลุ่มคลัสเตอร์ 10 กลุ่ม ได้แก่ อุตสาหกรรมยานยนต์, อุตสาหกรรมก่อสร้าง, อุตสาหกรรมสิ่งทอ, อุตสาหกรรมเคมี, อุตสาหกรรมอาหาร, อุตสาหกรรมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์, ผลิตภัณฑ์ยาง, ธุรกิจบริการ, โลจิสติกส์ และอื่นๆ

(ดูประกอบตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 : ตารางคุณลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลำดับ	รายการ		เปอร์เซ็นต์
1.1	ลักษณะของธุรกิจ	ส่งออก	20.2
		ขายในประเทศ	22.3
		ทั้งส่งออกและขายในประเทศ	57.5
1.2	ขนาดของธุรกิจ	ไม่เกิน 50 คน	12.9
		51-200 คน	48.4
		มากกว่า 200 คน	38.7
1.3	ประเภทของธุรกิจ	อุตสาหกรรม	60
		บริการ	10
		อื่นๆ	30

} 61.3

2. ผลการดำเนินงานธุรกิจที่ผ่านมาในช่วงครึ่งปีแรก (ม.ค.-มิ.ย. 58)

2.1 ผลประกอบการ/ยอดขาย/ปริมาณผลผลิต (ภาพรวม) : ผู้ประกอบการร้อยละ 61-65 ผลประกอบการใกล้เคียงกับช่วงเดียวกันของปี 2557 โดยกลุ่มที่แจ้งว่าผลประกอบการต่ำกว่าปีที่ผ่านมา มีร้อยละ 22.58 และร้อยละ 16.12 แจ้งว่าดีกว่าปี 2557

จากแบบสอบถามกลุ่มผู้ประกอบการส่งออกเกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 48.2 ระบุว่า การดำเนินการและผลประกอบการในครึ่งปีแรกต่ำกว่าปี 2557 ซึ่งสอดคล้องกับมูลค่าส่งออกในช่วงห้าเดือนแรกของปีนี้ ซึ่งการส่งออกในภาคอุตสาหกรรมหดตัวทุกเดือน โดยเฉพาะในช่วงเดือนพฤษภาคมการส่งออกติดลบร้อยละ -4.48 ทำให้การส่งออกเฉลี่ย เดือนมกราคม-พฤษภาคม 2558 ติดลบร้อยละ -2.33 เป็นการชะลอตัวเกือบทุกกลุ่มของอุตสาหกรรมส่งออก (อุตสาหกรรมที่ตัวเลขยังเป็นบวก เช่น แผงวงจรไฟฟ้า, เหล็กและยานยนต์)

2.2 สถานะการจ้างงาน (ภาพรวม) : ผู้ประกอบการร้อยละ 63.33 การจ้างงานยังอยู่ในระดับคงที่ มีผู้ประกอบการจ้างงานเพิ่มมากขึ้นร้อยละ 20 และมีผู้ประกอบการที่จ้างงานลดลงร้อยละ 16.7 ผู้ประกอบการร้อยละ 21.05 ลดเวลาการทำงานและลดการทำล่วงเวลา (OT) ทั้งนี้กลุ่มผู้ส่งออกและขายในประเทศมีความสอดคล้องกันในการจ้างงานที่ผ่านมามีแนวโน้มจ้างในอัตราคงที่แต่มีการลดล่วงเวลา ส่วนกลุ่มที่จ้างงานลดลงให้ข้อมูลว่าการลดแรงงานจะลดในกลุ่มแรงงานต่างด้าว ทั้งนี้กำลังการผลิตภาคอุตสาหกรรมของภาครัฐ (CPU) ไตรมาสแรกอยู่ที่ 58-60 และกำลังการผลิตของเอสเอ็มอีในไตรมาสแรกอยู่ที่ 42.8 (ดูประกอบตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 : ตารางผลการดำเนินงานธุรกิจที่ผ่านมาในช่วงครึ่งปีแรก

ลำดับ	รายการ		ภาพรวม	ขายในประเทศ	ส่งออก
2.1	การดำเนินธุรกิจ/ผลประกอบการครึ่งปีแรก 2558	ดีกว่าปี 2557	16.12	17.64	20.5
		ใกล้เคียงปี 2557	61.3	64.7	31.3
		ต่ำกว่าปี 2557	22.58	17.64	48.2
2.2	สถานะการจ้างงานครึ่งปีแรก 2558 (ม.ค.-มิ.ย.)	จ้างงานลดลง	16.7	17.22	16.9
		* ลด OT	21.05	28	16.66
		จ้างงานเท่าเดิม	63.33	71.66	63.33
		จ้างงานเพิ่มมากขึ้น	20	11.11	16.5

* รวมกันเกิน 100% เพราะมาจากคนละฐาน

3. ความเชื่อมั่นเศรษฐกิจ-ผลประกอบการครึ่งปีหลัง (ก.ค.-ธ.ค.58)

3.1 ความเชื่อมั่นด้านเศรษฐกิจครึ่งปีหลัง : ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 57.69 ยังไม่ค่อยเชื่อมั่นต่อสถานะเศรษฐกิจไทยในช่วงครึ่งปีหลังจะปรับตัวดีขึ้น แต่เมื่อเทียบกับที่สำรวจในช่วงปลายปี 2557 พบว่าความเชื่อมั่นเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.29 โดยในจำนวนนี้ผู้ประกอบการร้อยละ 38.46 เห็นว่าเศรษฐกิจในครึ่งปีหลังจะยังคงนิ่งไม่ปรับตัวขึ้น และร้อยละ 19.23 เห็นว่าเศรษฐกิจครึ่งปีหลังจะชะลอตัวต่ำกว่าเดิม ขณะเดียวกันมีกลุ่มผู้ประกอบการร้อยละ 42.3 ยังเชื่อมั่นว่าเศรษฐกิจจะดีขึ้นในช่วงครึ่งปีหลัง

ทั้งนี้ผลสำรวจพบว่าตัวเลขความเชื่อมั่นของผู้ประกอบการที่เชื่อมั่นว่าเศรษฐกิจจะไม่ดีขึ้นและกลุ่มที่เชื่อมั่นว่าเศรษฐกิจจะดีกว่าเดิมมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (58 : 42) แสดงว่าผู้ประกอบการยังสับสนต่อสถานะและทิศทางเศรษฐกิจทั้งจากปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายใน นโยบายการปรับค่าจ้างและสถานะผันทั้งช่วง

3.2 ความเชื่อมั่นผลประกอบการดำเนินธุรกิจครึ่งปีหลัง : ผู้ประกอบการยังไม่ค่อยแน่ใจ โดยให้น้ำหนักใกล้เคียงกันระหว่างผลประกอบการที่ดีขึ้นกับใกล้เคียงกับครึ่งปีแรก โดยร้อยละ 49.05 เห็นว่าผลประกอบการจะดีขึ้นกว่าปีที่ผ่านมา และร้อยละ 44.51 เชื่อมั่นว่าผลประกอบการจะใกล้เคียงกับครึ่งปีแรก และมีผู้ประกอบการเพียงร้อยละ 6.45 เห็นว่าผลประกอบการในครึ่งปีหลังจะลดลง

อย่างไรก็ตามกลุ่มผู้ส่งออกยังเชื่อมั่นว่าตัวเลขการส่งออกในครึ่งปีหลังจะดีขึ้นกว่าครึ่งปีแรก เนื่องจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเหรียญสหรัฐมีการอ่อนค่ากว่าช่วงเดือนเมษายนซึ่งเงินบาทแข็งค่าสูงสุด (32.3258 บาท/เหรียญสหรัฐ) โดยเงินบาทในช่วงปลายมีทุนอ่อนค่า (33.777 บาท/เหรียญสหรัฐ) เป็นการอ่อนค่าถึงร้อยละ 4.47 ซึ่งจะเอื้อต่อการส่งออก อย่างไรก็ตามค่าเงินสกุลต่างๆของภูมิภาคต่างอ่อนตัวไปตามการแข็งค่าของเหรียญสหรัฐ อาจทำให้ไม่ได้รับอานิสงส์มากนักจากอัตราแลกเปลี่ยนที่อ่อนค่า (ดูประกอบตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 : ตารางความเชื่อมั่นเศรษฐกิจ-ผลประกอบการครึ่งปีหลัง

ลำดับ	รายการ	เปอร์เซ็นต์
3.1	ความเชื่อมั่นด้านเศรษฐกิจ	แย่กว่าเดิม
		เท่าเดิม
		ดีกว่าเดิม
3.2	ความเชื่อมั่นผลประกอบการธุรกิจ	ดีกว่าครึ่งปีแล้ว
		ใกล้เคียงครึ่งปีแรก
		ต่ำกว่าครึ่งปีแรก

} 57.69

4. ความเชื่อมั่นการจ้างงานครึ่งปีหลัง (ก.ค.-ธ.ค.58)

ความเชื่อมั่นการจ้างงาน : ผู้ประกอบการร้อยละ 67 ยังคงจ้างงานในอัตราเท่าเดิม ขณะที่ผู้ประกอบการร้อยละ 26.33 อาจมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น และมีผู้ประกอบการเพียงร้อยละ 6.6 ที่จะมีการจ้างงานลดลง ซึ่งความเชื่อมั่นการจ้างงานของกลุ่มอุตสาหกรรมขายในประเทศมีสัดส่วนสูงกว่าผู้ประกอบการส่งออกเล็กน้อย โดยผู้ประกอบการส่งออกเชื่อมั่นว่าเศรษฐกิจครึ่งปีหลังจะดีขึ้นร้อยละ 30.3 และผู้ประกอบการขายในประเทศร้อยละ 22.9

แสดงให้เห็นว่าถึงแม้ความเชื่อมั่นด้านเศรษฐกิจและผลประกอบการของภาคเอกชนในครึ่งปีหลังอาจจะไม่ค่อยมั่นใจทิศทางเศรษฐกิจแต่การจ้างงานยังปกติ ส่งผลให้อัตราการว่างงานในช่วงปี 2558 คงใกล้เคียงร้อยละ 0.94-1.0 ขณะเดียวกันในช่วงครึ่งปีแรกมีการลดแรงงานไร้ทักษะซึ่งส่วนใหญ่เป็นแรงงานต่างด้าวออกไปบ้างแล้ว ทำให้ตัวเลขการลดการจ้างในครึ่งปีหลังจึงไม่สูงมาก แสดงว่าผู้ประกอบการเชื่อมั่นว่ากำลังการผลิตจะเริ่มกลับมา (ปัจจุบันกำลังการผลิตอุตสาหกรรมตามตัวเลขที่เป็นจริง (CPU) อยู่ที่ระดับ 53.99 และของเอสเอ็มอีอยู่ที่ระดับ 42.88 ซึ่งถือว่าเป็นระดับที่ต่ำสุดในรอบ 10 ปี) (ดูประกอบตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 : ตารางความเชื่อมั่นการจ้างงานครึ่งปีหลัง

ลำดับ	รายการ		ภาพรวม	ขายในประเทศ	ส่งออก
1	ความเชื่อมั่นการจ้างงานครึ่งปีหลัง 2558 (ก.ค.-ธ.ค.)	จ้างงานลดลง	6.66	6.0	7.6
		*ลด OT	6.25	5.26	16.66
		เท่าเดิม	67.01	71.11	62.9
		เพิ่มมากขึ้น	26.33	22.9	30.3

* รวมกันเกิน 100% เพราะมาจากคนละฐาน

5. ความเชื่อมั่นผู้ประกอบการต่างจังหวัดครึ่งปีหลัง 2558 (ก.ค.-ธ.ค.)

5.1 ความเชื่อมั่นด้านเศรษฐกิจ : ผู้ประกอบการในต่างจังหวัดส่วนใหญ่ให้ความเชื่อมั่นที่ก้ำกึ่งกันระหว่างเชื่อมั่นว่าเศรษฐกิจจะดีขึ้นร้อยละ 40.7 และเห็นว่าเศรษฐกิจคงใกล้เคียงหรือเท่ากับครึ่งปีแรกร้อยละ 41.6 มีผู้ประกอบการร้อยละ 18.2 เห็นว่าเศรษฐกิจในครึ่งปีหลังอาจจะแย่กว่าเดิม

ทั้งนี้ผู้ประกอบการในต่างจังหวัดค่อนข้างที่จะสับสนต่อทิศทางเศรษฐกิจเนื่องจากส่วนใหญ่เป็นเอสเอ็มอี ลักษณะของธุรกิจเป็นอุตสาหกรรมรับจ้างหรือสินค้าสำเร็จรูปขายต่อให้กับผู้ประกอบการรายใหญ่ อีกทั้งรายได้ภาคเกษตรหดตัวถึงร้อยละ 11 ส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการและค้าปลีก-ค้าส่งในต่างจังหวัด

5.2 ความเชื่อมั่นด้านผลประกอบการธุรกิจ : ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 46.5 เชื่อว่าผลประกอบการจะทรงตัวใกล้เคียงกับครึ่งปีแรก และผู้ประกอบการร้อยละ 33.1 เชื่อมั่นว่าผลประกอบการจะดีขึ้น ขณะที่ผู้ประกอบการร้อยละ 20.4 เห็นว่าผลประกอบการอาจต่ำกว่าที่ผ่านมา ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัด

ภาคกลางตอนบนและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งวิตกกังวลเกี่ยวกับภัยแล้งและภาคใต้วิตกกังวลเกี่ยวกับราคายาง

ทั้งนี้ผู้ประกอบการต่างจังหวัดยกเว้นภาคใต้ค่อนข้างวิตกกังวลกับวิกฤตภัยแล้ง “เอลนีโญ” ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการขาดแคลนน้ำ เนื่องจากเศรษฐกิจต่างจังหวัดต้องอาศัยกำลังซื้อจากภาคเกษตร หากมีวิกฤตภัยแล้งจะส่งผลกระทบต่อรายได้ของเกษตรกรซึ่งในช่วงที่ผ่านมาหดตัวถึงร้อยละ 11 ซึ่งภัยแล้งที่จะมาหน่วยงานของรัฐประเมินว่าอาจกระทบต่อจีดีพีถึงร้อยละ 0.5

5.3 ความเชื่อมั่นด้านการจ้างงาน : ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในต่างจังหวัดร้อยละ 63.63 จะยังคงรักษาระดับการจ้างงานไว้เหมือนเดิม ขณะเดียวกันผู้ประกอบการร้อยละ 21.57 จะมีการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น และมีผู้ประกอบการที่ประเมินว่าอาจต้องมีการจ้างงานลดลงร้อยละ 14.8 (ดูประกอบตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 : ตารางความเชื่อมั่นผู้ประกอบการต่างจังหวัด

ลำดับ	รายการ	เปอร์เซ็นต์
5.1	ความเชื่อมั่นด้านเศรษฐกิจ	แย่กว่าเดิม
		เท่าเดิม
		ดีกว่าเดิม
5.2	ความเชื่อมั่นผลประกอบการธุรกิจ	ดีกว่าปี 2557
		ใกล้เคียงปี 2557
		ต่ำกว่าปี 2557
5.3	ความเชื่อมั่นด้านการจ้างงานครึ่งปีหลัง	จ้างงานลดลง
		จ้างงานเท่าเดิม
		จ้างงานเพิ่มมากขึ้น

6. การปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ

6.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับค่าจ้าง 360 บาท/วัน : จากแบบสอบถามผู้ประกอบการเกือบทั้งหมดร้อยละ 90 ไม่เห็นด้วยกับการปรับค่าจ้าง โดยในจำนวนนี้ประกอบด้วยผู้ประกอบการที่ไม่เห็นด้วยกับการปรับค่าจ้างร้อยละ 86.6 และไม่เห็นด้วยกับการปรับค่าจ้างโดยมีเงื่อนไขด้านเศรษฐกิจร้อยละ 3.3 โดยเห็นว่าหากจะมีการปรับค่าจ้างต้องรอดูสถานการณ์ของธุรกิจในอนาคต และมีผู้ประกอบการเพียงร้อยละ 10 ที่เห็นด้วยว่าควรจะมีการปรับค่าจ้าง (ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจที่ใช้เทคโนโลยีและแรงงานไม่มาก เช่น อุตสาหกรรมเคมี, อุตสาหกรรมเกี่ยวกับกล้องถ่ายรูป, ธุรกิจบริการเกี่ยวกับค่าปลีก-ค้าส่ง)

(หาก) ต้องมีการปรับค่าจ้างควรเป็นอัตราเท่าใด : ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ร้อยละ 73 เห็นว่าอัตราที่เห็นว่าเหมาะสมควรอยู่ที่ระหว่าง 310-320 บาท/วัน จากแบบสอบถามผู้ประกอบการ (หาก) มีการปรับค่าจ้าง (จริง) ควรทำในปี 2559 หรือในช่วงที่เศรษฐกิจมีการฟื้นตัว

ข้อสังเกต คำถามข้อนี้ผู้ประกอบการไม่ให้ข้อมูลเพราะส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้ปรับค่าจ้าง ส่วนผู้ประกอบการที่ให้ข้อมูลในการปรับอัตราค่าจ้างที่มากกว่า 321 บาท/วัน ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ประกอบการ

อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานน้อยมีเทคโนโลยีการผลิตสูง เช่น อุตสาหกรรมผลิตกล้องถ่ายรูป, อุตสาหกรรมเคมี, อุตสาหกรรมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์, ธุรกิจบริการ

6.2 การปรับค่าจ้างขั้นต่ำอัตราเดียวทั่วประเทศ : จากแบบสำรวจผู้ประกอบการร้อยละ 100 เห็นตรงกันว่าการปรับค่าจ้างขั้นต่ำไม่ควรปรับอัตราเดียวกันทั่วประเทศ เพราะจังหวัดที่ห่างไกลมีค่าครองชีพค่อนข้างต่ำและมีต้นทุนโลจิสติกส์สูง การให้มีค่าจ้างเท่ากันทั่วประเทศไม่ส่งเสริมต่อการกระจายรายได้ด้วยการลงทุนในจังหวัดที่ห่างไกล (ดูประกอบตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 : ตารางการปรับขึ้นค่าจ้าง

ลำดับ	รายการ	เปอร์เซ็นต์
6.1	การปรับค่าจ้างขั้นต่ำเป็น 360 บาท/วัน	เห็นด้วย
		ไม่เห็นด้วย
		อื่นๆ
6.2	อัตราที่เหมาะสมในการปรับค่าจ้าง	310-320
		321-330
		500

} 89.99

ขอบเขตและข้อจำกัดของรายงานฉบับนี้ : ตัวเลขและรายละเอียดที่ได้เป็นการสอบถามทางอิเล็กทรอนิกส์แล้วนำมาจัดเป็นช่องคะแนน (Score) ในรูปแบบของฐานเปอร์เซ็นต์ ความคลาดเคลื่อนอาจมาจากตัวอย่าง (n) ซึ่งอาจใช้ความรู้สึกแบบปัจเจกบุคคลและอาจมีค่าBias การนำข้อมูลของรายงานฉบับนี้ไปใช้จึงขอให้อยู่ในดุลยพินิจ

ข้อเสนอแนะความคิดเห็นการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ (ข้อมูลจากแบบสอบถาม)
สภาองค์การนายจ้างผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมไทย (ECONTHAI)

1. อัตราค่าจ้างขั้นต่ำควรที่จะอยู่ที่ 300 บาท ช่วงนี้ไม่ใช่จังหวะเวลาที่เหมาะสมที่จะมีการปรับค่าจ้าง เนื่องจากจะกระทบต้นทุนโดยเฉพาะภาคส่งออก อุตสาหกรรมซึ่งต้องใช้แรงงานจำนวนมาก จะกระทบโครงสร้างการผลิตและขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ทำให้ต้นทุนสินค้าเพิ่มขึ้นและจะไม่สามารถแข่งขันกับประเทศอื่นๆได้ อันเนื่องมาจากค่าแรงที่สูงขึ้นทำให้การขายสินค้าไปยังต่างประเทศมีต้นทุนที่เพิ่มขึ้น ขณะที่ประเทศคู่แข่งขายสินค้าในอัตราที่ถูกกว่า จะทำให้ธุรกิจ SMEs อยู่ไม่ได้ต้องปิดกิจการในที่สุด
2. ค่าจ้างขั้นต่ำเป็นค่าตอบแทนการจ้างงานสำหรับแรงงานแรกเข้า โดยไม่คำนึงถึงอายุ เพศ การศึกษา ทักษะ ความพิการและไม่เลือกปฏิบัติต่อแรงงานทั้งคนไทยแรงงานต่างชาติ เป็นอัตราค่าจ้างใช้ในการอ้างอิงการจ้างงานสำหรับแรงงานแรกเข้า จึงไม่ควรมีการปรับบ่อยๆ และไม่ควรนำค่าจ้างขั้นต่ำไปปะปนกับค่าจ้างปกติซึ่งแรงงานส่วนใหญ่ที่มีงานทำได้รับค่าจ้างเกินวันละ 300 บาทอยู่แล้ว
3. ผู้ประกอบการ SME ได้รับผลกระทบมากที่สุด ไม่สามารถแบกรับภาระต้นทุนได้ก็จะทยอยปิดกิจการ ปัจจุบันแรงงานไทยส่วนใหญ่ค่าจ้างเกิน 300 บาท/วัน แต่หากมีการปรับค่าจ้างวันละ 60 บาท เอสเอ็มอีที่มีแรงงาน 100 คน จะมีภาระต้นทุนเพิ่มขึ้นปีละ 1.9-2 ล้านบาท ภายใต้สภาวะปัจจุบันเอสเอ็มอีส่วนใหญ่ไม่มีกำไร จะกระทบต่อการจ้างงานและต้องปิดตัวเป็นจำนวนมาก
4. ค่าจ้างขั้นต่ำไม่ควรเท่ากันทั่วประเทศ การปรับค่าแรงขั้นต่ำอัตราเดียวทั่วประเทศเป็นการก่อให้เกิดการกลับมากระจุยตัวของอุตสาหกรรม เพราะอุตสาหกรรมจะไม่กระจายตัวไปต่างจังหวัดซึ่งห่างไกลหรืออยู่นอกเส้นทางโลจิสติกส์ อีกทั้งค่าจ้างที่สูงนักลงทุนก็จะย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านที่ค่าแรงถูกกว่ามากขณะที่ฝีมือการทำงานไม่แตกต่างกันกับแรงงานไทย
5. การปรับค่าจ้างสูงแรงงานต่างด้าวกลับเป็นผู้รับประโยชน์ ซึ่งแรงงานไทยส่วนใหญ่ค่าจ้างเกิน 300 บาทอยู่แล้ว และการปรับค่าแรงให้สูงขึ้นจะทำให้ผู้บริหารหันไปเลือกแรงงานต่างประเทศแทนแรงงานไทยซึ่งค่าจ้างต่ำกว่า ทำให้มีช่องว่างสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้านจะส่งผลทำให้แรงงานต่างด้าวไหลเข้ามาในประเทศมากขึ้น เป็นภาระของประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจ, ความมั่นคงและด้านสังคมรวมถึงความมั่นคงและสังคม ทั้งนี้การปรับค่าจ้างทำให้ต้องปรับฐานค่าจ้างแรงงานไทยทุกระดับกระทบเป็นวงกว้าง ไม่ใช่แต่เฉพาะแรงงานไร้ทักษะ
6. ภาวะเศรษฐกิจปัจจุบันไม่เอื้อต่อการปรับค่าจ้าง ภาวะเศรษฐกิจจากนี้ไปมีแนวโน้มที่ยังทรงตัวในระดับต่ำ ตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศหดตัว ซึ่งการส่งออกในปี 2558 อาจหดตัวสูงขึ้นถึง

ร้อยละ 2-2.5 ขณะที่การบริโภคในประเทศอาจยับยั้งตัวในอัตราต่ำ ขณะเดียวกันค่าครองชีพโดยวัดจากดัชนีเงินเฟ้อทั่วไปอยู่ในระดับติดลบ

7. **ควรจะพิจารณาค่าแรงตามฝีมือและคุณวุฒิวิชาชีพ** ค่าจ้างควรจ่ายตามความสามารถของแรงงาน ขึ้นอยู่กับทักษะซึ่งควรจะนำคุณวุฒิวิชาชีพเข้ามาใช้ มีระบบการสอบประเมินความสามารถของพนักงานซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพของแรงงาน ซึ่งจะส่งผลต่อรายได้ที่มากขึ้นและคงขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ
8. **ค่าจ้างขั้นต่ำควรแยกประเภทของการจ้างงาน** ปัจจุบันการจ้างงานมีอยู่ในภาคอุตสาหกรรมเพียงร้อยละ 19 โดยแรงงานส่วนใหญ่ร้อยละ 39.6 อยู่ในภาคบริการและก่อสร้างและภาคเกษตรมีการจ้างงานสูงสุดร้อยละ 41.1 จึงควรแยกประเภทของแรงงานขึ้นต่ำให้สอดคล้องกับลักษณะของงาน โดยเฉพาะภาคเกษตรควรมีค่าจ้างในอัตราที่ต่ำกว่าค่าจ้างขั้นต่ำทั่วไป เพราะราคาสินค้าเกษตรมีราคาต่ำ ค่าแรงกลายเป็นต้นทุนสำคัญของเกษตรกร
9. **ไม่ควรมีการปรับค่าจ้างขั้นต่ำทุกปีและในอัตราที่สูง** ทำให้แรงงานขาดความกระตือรือร้นไม่พัฒนาทักษะการทำงาน กระทรวงแรงงาน องค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องกับแรงงานควรให้ความสำคัญต่อการพัฒนาด้านผลิตภาพแรงงาน หากแรงงานไม่มีประสิทธิภาพและมีการปรับตัวเองให้เหมาะสมกับค่าจ้าง เพราะทุกปีก็จะมีมีการปรับค่าจ้างขั้นต่ำทำให้แรงงานขาดความกระตือรือร้นในการทำงาน
10. **แรงงานไทยขาดแคลนเป็นที่ต้องการของนายจ้าง** ไม่ควรนำข้ออ้างเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต หากแรงงานใดที่พบการเอารัดเอาเปรียบสามารถที่จะร้องเรียนผ่านสื่อต่างๆ อีกทั้งแรงงานสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลสถานประกอบการที่ให้ค่าจ้างสูงกว่าและสวัสดิการดีกว่าเพราะปัจจุบันแรงงานสามารถใช้สื่อออนไลน์ได้อย่างสะดวก (ปัจจุบันแรงงานต่างด้าวใช้สื่อออนไลน์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อหางานที่ดีกว่า)
11. **การปรับค่าจ้างขั้นต่ำควรหามาตรการไม่ให้เกิดการเมือง** (ในอนาคต) นำประชานิยมเข้ามาแทรกแซง ควรใช้กลไกกรรมการค่าจ้างไตรภาคี เอกชน-แรงงานและองค์กรที่มีความเป็นกลาง เช่น ตุลาการ (ศาลแรงงาน) เข้ามาพิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยกระทรวงแรงงานทำหน้าที่เลขานุการและควบคุมกำกับให้มีการจ่ายค่าจ้างตามที่กฎหมายกำหนด แต่ไม่ควรเข้ามาทำหน้าที่ในไตรภาคีเพราะการเมืองมักจะเข้ามากดดันข้าราชการให้ปฏิบัติตามทำให้ขาดความเป็นกลาง และขอให้คณะกรรมการไตรภาคีประจำจังหวัดเพราะจะมีความเข้าใจในพื้นที่มากกว่าส่วนกลาง
12. **หากจะปรับค่าจ้างก็ควรจะควบคุมราคาสินค้า** เช่น อาหารหรือสินค้าบริโภคให้อยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ด้วยเพื่อให้เกิดความสมดุลกันระหว่างค่าจ้างกับผลผลิต เพราะถ้าปรับค่าแรงขึ้น ราคาสินค้าขึ้น การปรับค่าแรงก็ไม่มีผลความหมาย จึงขอให้พิจารณาข้อมูลต่างๆ ให้รอบครอบและความจริง เพราะการปรับแต่ละครั้งมีผลต่อค่าครองชีพที่เพิ่มขึ้น ต้นทุนบวกไปในราคาสินค้าอุปโภค เกี่ยวข้องกับแรงงานในอุตสาหกรรม, แรงงานภาคเกษตรและแรงงานภาคบริการ
